

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 86/2012-47

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. I. S., B., zastúpenej JUDr. M. T., pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sž/2/2010 z 30. júna 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. I. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2011 doručená sťažnosť Mgr. I. S., B. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48

ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽi/2/2010 z 30. júna 2011.

Z obsahu sťažnosti, príloh k nej pripojených a z vyžiadaného spisu najvyššieho súdu vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) doručenou Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 25. júla 2008 domáhala preskúmania zákonnosti informácie Ú. (ďalej len „úrad“) č. 02134/2008Ui-P864/08-11 z 28. marca 2008 o výsledku prešetrenia jej oznámenia (z 2. januára 2008) a upovedomenia úradu č. 02134/2008Ui-P864/08-20 z 2. júna 2008 o odložení opakovaného oznámenia sťažovateľky (z 21. apríla 2008).

Oznámenie sťažovateľky sa týkalo podozrenia z porušovania povinností a podmienok určených zákonom č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) M. (t. j. zamestnávateľom a prevádzkovateľom; ďalej len „m.“) v súvislosti s poskytnutím jej osobných údajov redaktorovi týždenníka P. (ďalej len „novinár“), ktorý následne v článku nazvanom „Expertka“ uviedol, že sťažovateľka sa *„na post národnej expertky pre boj s terorizmom v Úrade koordinátora EÚ pre boj s terorizmom... dostala napriek tomu, že nesplňa požiadavky na výkon tejto funkcie... spočívajúce v trojročnej praxi na plný úväzok“*. Sťažovateľka tvrdila, že článok vychádzal z údajov obsiahnutých v jej osobnom spise, a to: meno a priezvisko, zastavaná funkcia a služobné zaradenie, zaradenie v platovej triede, platové podmienky, odpracovaná odborná prax, predchádzajúce miesto výkonu praxe, pracovné zaradenie na predchádzajúcom mieste výkonu praxe.

V odpovedi na toto oznámenie (t. j. v informácii o výsledku prešetrenia oznámenia) úrad konštatoval, že k porušeniu zákona o ochrane osobných údajov nedošlo. Údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe sťažovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje sťažovateľky, keďže postup m. nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon

o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobodnom prístupe k informáciám“).

Uvedené závery úradu sťažovateľka nepovažovala za správne, a preto podala opakované oznámenie, ku ktorému pripojila neoficiálny prepis textových správ bývalého zamestnanca m. JUDr. M. V., ktorý mal byť zainteresovaný na príprave článku.

Opakované oznámenie úrad odložil z dôvodu, že neobsahovalo žiadne nové skutočnosti a že vec, ktorej sa oznámenie týka, prejednáva orgán činný v trestnom konaní.

Sťažovateľka uviedla, že v dôsledku nesprávnej interpretácie ustanovenia § 3 (osobné údaje) zákona o ochrane osobných údajov a ustanovení § 9 (ochrana osobnosti a osobných údajov) zákona o slobodnom prístupe k informáciám m. sprístupnilo novinárovi osobné údaje sťažovateľky, medzi ktoré patrili aj informácie o dĺžke pracovnej praxe na m. a o okolnostiach súvisiacich s jej vyslaním na pozíciu národného experta Slovenskej republiky do inštitúcie Európskej únie, čím z jeho strany došlo k porušeniu ustanovení § 7 (súhlas dotknutej osoby) a § 18 (povinnosť mlčanlivosti) zákona o ochrane osobných údajov, ako aj k zásahu do základného práva sťažovateľky na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o jej osobe podľa čl. 19 ods. 3 ústavy.

Podľa § 3 zákona o ochrane osobných údajov osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o slobodnom prístupe k informáciám informácie o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom (zákonom o ochrane osobných údajov, pozn.), povinná osoba

sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Ustanovenie § 9 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám upravuje rozsah sprístupnenia osobných údajov osobitných kategórií fyzických osôb povinnou osobou na účely informovania verejnosti.

Sťažovateľka uviedla, že sprístupnenie jej osobných údajov, medzi ktoré patrili aj informácie o dĺžke pracovnej praxe sťažovateľky na m a o okolnostiach súvisiacich s jej vyslaním na pozíciu národného experta Slovenskej republiky do inštitúcie Európskej únie, neustanovoval m. žiadny zákon a sťažovateľka ich sprístupnenie m. ani neodsúhlasila, pričom m. ju o takýto súhlas nepožiadalo. Aplikácia § 9 ods. 3 zákona o slobodnom prístupe k informáciám je v jej prípade právne irelevantná, keďže toto ustanovenie sa sťažovateľky vôbec netýka. M. môže podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane osobných údajov (ak tento zákon neustanovuje inak) spracúvať osobné údaje sťažovateľky, resp. disponovať s týmito údajmi, len v rozsahu súhlasu daného sťažovateľkou služobnému úradu m., a zároveň je povinné zachovávať mlčanlivosť o osobných údajoch, ktoré spracúvava.

Úrad, rovnako ako m. vychádzal z nesprávnej interpretácie citovaných zákonov, jej podania riadne nepreskúmal a pri prešetrovaní a vybavovaní oznámenia a opakovaného oznámenia sťažovateľky sa neriadil ustanoveniami § 45 zákona o ochrane osobných údajov. Oznámenie aj opakované oznámenie sťažovateľky boli opodstatnené, pričom opakované oznámenie obsahovalo nové skutočnosti a nešlo ani o vec, ktorú prejednával orgán činný v trestnom konaní, preto nebol dôvod ich odložiť.

Uvedené okolnosti viedli sťažovateľku k podaniu žaloby podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku krajskému súdu, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti „rozhodnutí“ a postupu správneho orgánu, t. j. úradu.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 S 124/2008-93 zo 6. apríla 2010 žalobu sťažovateľky zamietol.

Na základe odvolania sťažovateľky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sži/2/2010 z 30. júna 2011 rozsudok krajského súdu potvrdil.

1. Sťažovateľka v sťažnosti namietala, že rozsudok najvyššieho súdu je arbitrárny a zjavne neodôvodnený, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru sťažovateľky arbitrárnosť rozsudku najvyššieho súdu vyplýva z toho, že sa stotožnil so závermi krajského súdu, že údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe sťažovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje sťažovateľky, keďže postup m. nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Najvyšší súd celkom nesprávne považoval odloženie opakovaného oznámenia úradom za opodstatnené, ktorý dospel k mylným záverom, že vec, ktorej sa oznámenie týka, prejednáva orgán činný v trestnom konaní a že opakované oznámenie neobsahuje nové skutočnosti.

Odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu nezodpovedá zásadám odôvodnenia súdnych rozhodnutí podľa § 157 ods. 2 OSP a rozsudok najvyššieho súdu je nepreskúmateľný. Najvyšší súd iba konštatoval záver o oprávnenosti postupu m. podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám, avšak bez toho, aby uviedol, aké konkrétne ustanovenie citovaného zákona, resp. zákona o ochrane osobných údajov oprávňovalo m. sprístupniť jej osobné údaje novinárovi, a to dokonca bez jej súhlasu. Najvyšší súd sa nevysporiadal ani s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa nových skutočností a povinnosti úradu vec riadne prešetriť.

Uvedené okolnosti jednoznačne opodstatňujú záver o dôvodnosti žaloby sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti „rozhodnutí“ a postupu správneho orgánu. Všeobecné súdy sa v plnom rozsahu stotožnili so závermi úradu, v dôsledku čoho sú aj závery vyjadrené v ich rozsudkoch arbitrárne a zjavne neodôvodnené,

a teda z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, majúce za následok porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

2. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej namietala, že najvyšší súd neprerušil konanie a nepredložil sťažovateľkou položené predbežné otázky Súdnemu dvoru Európskych spoločností v zmysle § 109 ods. 1 psím. c) OSP, hoci boli relevantné a prípustné, čím porušil jej základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽi/2/2010 z 30. júna 2011 bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základné právo na nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka zároveň navrhla, aby ústavný súd požiadal Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežných otázkach v rovnakom rozsahu, v akom o to požiadala najvyšší súd.

Na základe výzvy ústavného súdu sa k veci listom č. k. KP 4/2011-87 zo 6. decembra 2011 vyjadril predseda najvyššieho súdu, v ktorom uviedol:

„Podľa obsahu sťažnosti sťažovateľka v nej uvádza totožné námietky ako v administratívnom a súdnom konaní, len ich formuláciu prispôsobila konaniu pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.

Najvyšší súd preto poukazuje na dôvody svojho rozsudku sp. zn. 5 SŽi 2/2010 z 30. júna 2011, domnievajúc sa, že sa s námietkami sťažovateľky dostatočne a podrobne vypořiadal...“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa názoru sťažovateľky rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽi 2/2010 z 30. júna 2011 je arbitrárny a zjavne neodôvodnený, čo v podstate zdôvodnila rovnakými námietkami, aké vzniesla v správnom konaní a v konaní pred všeobecnými súdmi.

Arbitrárnosť rozsudku najvyššieho súdu vyplýva z toho, že sa stotožnil so závermi krajského súdu, že údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe sťažovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje sťažovateľky, keďže postup m. nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Najvyšší súd celkom nesprávne považoval odloženie opakovaného oznámenia úradom za opodstatnené, neuviedol, aké konkrétne ustanovenie zákona o slobodnom prístupe k informáciám, resp. zákona o ochrane osobných údajov oprávňovalo m. sprístupniť jej osobné údaje novinárovi, a nevysporiadal sa ani s námietkami sťažovateľky týkajúcimi sa nových skutočností a povinnosti úradu vec riadne prešetriť.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Ústavný súd už judikoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04).

Preskúmaním sťažnosti sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že táto je zjavne neopodstatnená. Je zrejmé, že sťažovateľka sa sťažnosťou domáha preskúmania rozhodnutí všeobecných súdov tak, ako keby bol ústavný súd ďalším stupňom v systéme všeobecného súdnictva.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť aj taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je tiež absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví

zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku č. k. 3 S 124/2008-93 zo 6. apríla 2010, ktorým zamietol žalobu sťažovateľky, uviedol:

„Súd sa stotožnil s právnym záverom žalovaného, že údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe oznamovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje oznamovateľky nakoľko postup prevádzkovateľa nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona č. 211/2000 Z. z... Vo vzťahu k údaju o platovej triede priznanej žalobkyni, ktorý prevádzkovateľ poskytol autorovi článku „Expertka“ platí, že ide o údaj viazaný na samotnú funkciu bez ohľadu na to, kto túto funkciu momentálne zastáva a keďže nejde o osobný údaj, je irelevantné, či bol tento údaj vopred zverejnený. Prevádzkovateľ... ako jeden z viacerých zdrojov, na ktoré sa autor článku „Expertka“ odvoláva, nepostupoval v rozpore s dikciou zákona č. 428/2002 Z. z. Zo svojho informačného systému nikomu nesprístupnil osobné údaje oznamovateľky.

Čo sa týka upovedomenia o odložení opakovaného oznámenia, žalovaný sa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými žalobkyňou v opakovanom oznámení. Zákon č. 211/2000 Z. z. jasne definuje povinné osoby, medzi ktoré spadá aj M. a vo všeobecnosti je založený na princípe, že akákoľvek informácia, ktorej zverejnenie iné právne predpisy výslovne nevylučujú a ktorú má zároveň povinná osoba k dispozícii, je verejne prístupná. Prevádzkovateľ... neposkytol ani nesprístupnil osobné údaje oznamovateľky a neporušil ani iné obmedzenia prístupu k informáciám, splnil si len povinnosť, ktorú mu zákon č. 211/2000 Z. z. ako povinnej osobe ukladá.

Krajský súd... po preskúmaní veci sa plne stotožnil s dôvodmi žalovaného uvedenými v upovedomení o odložení opakovaného oznámenia. Správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a tento aj po právnej stránke správne posúdil. Súd má na to, že napadnuté rozhodnutie i postup žalovaného bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom; nakoľko námietky žalobkyne neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia, žalobu v celom rozsahu... zamietol.

Najvyšší súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. 5 Sži/2/2010 z 30. júna 2011, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, okrem iného uviedol:

«... odloženie oznámení žalovaným je využitím jeho fakultatívneho oprávnenia daného mu zákonom, keď v konaní bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa podala trestné oznámenie za prečin ohovárania podľa § 323 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, a že opakované oznámenie neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, pričom bolo dané do pozornosti žalobkyne, že jej právo domáhať sa ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka nie je dotknuté.

Pokiaľ krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že údaje súvisiace s dĺžkou predchádzajúcej praxe oznamovateľky a s okolnosťami jej vyslania do zahraničia nemožno považovať za osobné údaje oznamovateľky, nakoľko postup prevádzkovateľa nepresiahol rámec poskytnutia údajov o činnosti štátneho orgánu na základe zákona č. 211/2000 Z. z., najvyšší súd s takýmto názorom súhlasí.

Najvyšší súd v zhode s krajským súdom a žalovaným vo vzťahu k údaju o platovej triede priznanej žalobkyne, ktorý prevádzkovateľ poskytol autorovi článku „Expertka“ má za to, že ide o údaj viazaný na samotnú funkciu bez ohľadu na to, kto túto funkciu momentálne zastáva, a keďže nejde o osobný údaj, je aj podľa najvyššieho súdu irelevantné, či bol tento údaj vopred zverejnený. Takto potom M. ako jeden z viacerých zdrojov, na ktoré sa autor článku „Expertka“ odvoláva, nepostupoval v rozpore s dikciou zákona č. 428/2002 Z. z. a zo svojho informačného systému nikomu nesprístupnil osobné údaje oznamovateľky...

Najvyšší súd nemôže súhlasiť ani s tvrdením žalobkyne, že rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu § 157 ods. 2 OSP a nemôže súhlasiť ani s názorom, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí sa nevysporiadal s aplikáciou smernice Európskeho parlamentu a rady 95/46/ES z 24. októbra 1995 na danú vec. Pri svojej rozhodovacej činnosti prvostupňový súd nie je ako orgán štátu priamo zaviazaný Smernicami Európskej Únie (zviazané sú len členské štáty Európskej únie), nebol teda povinný túto skutočnosť ani v napadnutom rozhodnutí uvádzať, a ani odôvodňovať. Táto skutočnosť v danej veci neovplyvnila preskúmateľnosť prvostupňového rozsudku.

Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutím krajského súdu nedošlo ani k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...

Z vyššie uvedených dôvodov, preto najvyšší súd posúdil námietky žalobkyne smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu, za nedôvodné.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia a postupu žalovaného zhodne s názorom krajského súdu nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.»

Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je v prvom rade zodpovedný všeobecný súd (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). To platí ako pre otázky týkajúce sa predmetu sporu, tak aj pre otázky procesné. Rozdielny (odlišný) názor sťažovateľa na interpretáciu práva všeobecným súdom sám osebe nemôže založiť opodstatnenosť sťažnosti, a teda ani porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie všeobecným súdom.

Preskúmaním sťažnosti dospel ústavný súd k záveru, že najvyšší súd sa vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky a jeho rozhodnutie (rozsudok) nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda také, ktoré má za následok porušenie označených práv sťažovateľky.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že k porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 SŽi 2/2010 z 30. júna 2011 malo dôjsť v súvislosti s neprerušением konania a nepredložením predbežných otázok Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Ak sa v konaní pred všeobecnými súdmi nepreukázala potreba výkladu komunitárneho práva Súdnym dvorom Európskej únie, pretože otázka komunitárneho práva nie je pre riešenie daného prípadu relevantná v konaní o prejudiciálnej otázke, nemožno dospieť k záveru, že došlo k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy (III. ÚS 388/2010).

„V rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom Európskych spoločenstiev a vnútroštátnymi súdmi prináleží iba vnútroštátnemu sudcovi, ktorý prejednáva spor a ktorý nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie so zreteľom na osobitosti prípadu, posúdiť nevyhnutnosť podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania, aby mohol vyniesť rozhodnutie, ako aj dôležitosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev.“ (Procházka, R. – Čorba, J.: Právo Európskej únie, Žilina 2007, s. 131)

Z uvedeného vyplýva, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP závisí od úvahy všeobecného súdu a je upravené len ako procesná možnosť, nie však jeho povinnosť. Inými slovami, rozhodnutie o predložení prejudiciálnej otázky je vecou výlučnej kompetencie všeobecného súdu, do ktorej ani ústavný súd nie je oprávnený zasahovať.

Na základe týchto skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z dôvodu neprerušenia konania a nepredloženia predbežných otázok Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev, je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

Ústavný súd sa stotožnil s obsiahlym vysvetlením, ktoré podal najvyšší súd k námietke sťažovateľky, že mal požiadať Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke. Výklad tohto právneho problému je súladný s ústavou

a medzinárodnými záväzkami, ktoré vyplývajú pre Slovenskú republiku ako členského štátu Európskej únie.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez ďalšieho významu rozhodovať o návrhoch sťažovateľky, ktoré sa viažu na vyslovenie porušenia základných práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012